

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Aleksandra Marszałek
Sędzia SA:	Iwona Biedroń (spr.)
Sędzia SA:	Janusz Kaspryszyn

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: (...) **BANK S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko: **M. K., S. K. i K. K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 8 listopada 2011 r., sygn. akt I C 182/09

odrzucające wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

W dniu 30.03.2011 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu ogłosił wyrok w niniejszej sprawie.

W dniu 28.06.2011 r. pełnomocnik pozwanych r.pr. A. S. złożyła za pośrednictwem poczty wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w dniu 30.03.2011 r. w sprawie I C 182/09. Wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 30.03.2011 r.

Postanowieniem z dnia 8.11.2011 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 30.03.2011 r. (pkt I) oraz odrzucił wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku z dnia 30.03.2011 r. (pkt II).

Uzasadniając rozstrzygnięcie powyższego orzeczenia, Sąd Okręgowy wskazał, że do uchybienia terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku doszło na skutek okoliczności, które nie mogą być uznane za niezawinione przez pełnomocnika pozwanych, a w konsekwencji, wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku, wniosek złożony przez pełnomocnika pozwanych jako spóźniony (tygodniowy termin do jego zgłoszenia upłynął w dniu 6.04.2011 r.) odrzucił stosownie do art. 328 § 1 k.p.c.

Na powyższe postanowienie zażalenie wnieśli pozwani podnosząc zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę zebranego materiału dowodowego i ustalenie, że zasadność wniosku o przywrócenie terminu nie została uprawdopodobniona, a w konsekwencji nie zastosowanie art. 168 k.p.c.

W oparciu o powyższe zarzuty, pozwani wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanych kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu jako pozbawione uzasadnionych podstaw.

Rozpoznając zażalenie na postanowienie o odrzuceniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego w konsekwencji nieuwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia tego wniosku Sąd Apelacyjny badał w pierwszej kolejności prawidłowość postanowienia w przedmiocie wniosku o przywrócenie terminu na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Z uwagi na to, że postanowienie o oddaleniu wniosku o przywrócenie terminu jest niezaskarżalne, a miało bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, podlega ocenie w ramach powołanych przepisów. Zatem pomimo wcześniejszego odrzucenie zażalenia pozwanych na oddalenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie, prawidłowość tego rozstrzygnięcia Sądu I instancji jest przedmiotem kognicji Sądu Apelacyjnego w ramach rozpoznania niniejszego zażalenia.

W myśl art. 168 § 1 k.p.c. sąd może uwzględnić wniosek strony o przywrócenie uchybionego terminu do dokonania czynności procesowej jedynie wtedy, gdy ustalone zostanie, że uchybienie to nastąpiło bez winy strony, która to przesłanka winna być uprawdopodobniona.

Sąd Apelacyjny zgadza się z oceną Sądu I Instancji, iż w rozpoznawanej sprawie pełnomocnik pozwanych nie zdołał uprawdopodobnić, że do uchybienia terminu do wniesienia wniosku o uzasadnienie wyroku doszło bez jego winy.

Pozwani udzielili w sprawie pełnomocnictwa radcy prawnemu E. H. i radcy prawnemu A. S..

W bezspornych okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że profesjonalni pełnomocnicy pozwanych nie wykazali należytej staranności nie sprawdzając, jakie czynności zostały podjęte na rozprawie w dniu 2.03.2011 r. Niezależnie bowiem od tego, że wnioski o odroczenie rozprawy zgłoszone w dniu 1.03.2011 r. za pośrednictwem poczty oraz faxem nie były uzasadnione, wobec czego rozprawa się odbyła i nastąpiło zamknięcie rozprawy, przy czym Sąd odroczył ogłoszenie wyroku na dzień 16.03.2011r., obowiązkiem pełnomocników, na co słusznie wskazał Sąd I Instancji, było ustalenie, jakie w sprawie zostały podjęte czynności (czy to osobiście, czy to za pośrednictwem substytutów, czy też telefonicznie). Bezczynności profesjonalnych pełnomocników trwającej ponad 4 miesiące nie mogą usprawiedliwiać żadne okoliczności, tym bardziej, że z akt sprawy wynika, iż w dniu 17.03.2011 r. zarządono doręczenie pełnomocnikowi pozwanych odpis pisma strony powodowej z dnia 15.03.2011 r., które zostało odebrane w dniu 18.03.2011 r., co wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru. Na przesyłce odnotowano także termin wyznaczony na dzień 30.03.2011 r. (k. 443). Jeśli zatem po dniu 2.03.2011 r. pełnomocnicy pozwanych nie podjęli żadnych czynności związanych ze sprawą, gdyż byli przekonani o uwzględnieniu ich wniosku o odroczenie rozprawy, z pewnością po odebraniu przesyłki w dniu 18.03.2011 r., powinni byli ustalić, co się w niniejszej sprawie dzieje.

Po przesądzeniu w trybie art. 380 k.p.c., iż słuszne było rozstrzygnięcie Sądu I instancji odnośnie odmowy przywrócenia pozwany terminu do wniesienia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, stwierdzić należy, że prawidłowym było też zaskarżone orzeczenie tego Sądu, zawarte w punkcie II postanowienia z dnia 8.11.2011 r., dotyczące odrzucenia, jako spóźnionego, wniosku pozwanych o sporządzenie uzasadnienia wyroku. Termin, w którym można było skutecznie żądać sporządzenia uzasadnienia wyroku, upłynął bezskutecznie w dniu 6.04.2011 r., natomiast wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku został zgłoszony po blisko 3 miesiącach od ogłoszenia wyroku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

mw